

“Primanjkuje nam splošne kulture”

Peter Rondaj, Katarina Bajželj Žvokelj, Ljubo Rezar, Koordinacijski odbor stanovalcev Fondovih hiš | Mladina 44
| 4. 11. 2011

GLAVNI ČLANEK

»Primanjkuje nam splošne kulture«

V Mladinini prilogi Bivanje je bil objavljen pogovor z Majo Ivanič, ki je na koncu omenila, da je treba v primeru prodaje kulturnih spomenikov zasebnikom vnaprej določiti pogoje vsebine in prenove, da bi se ta lahko odločil, ali se mu naložba splača ali ne. S to trditvijo se popolnoma strinjamo, saj je tako ravnanje edino pošteno do investitorja. Vendar se arhitektka zelo moti, ko pravi, da se je Plečnikov stadion prodajal brez tako vnaprej določenih pogojev. Ti so bili namreč opredeljeni v družbeni pogodbi o ustanovitvi BŠP iz leta 2007, ki so jo sklenili mestna občina, olimpijski komite in podjetje Joca Pečečnika. V prvem členu je natančno določeno, da se pogodba sklepa zaradi izvedbe projekta obnove Plečnikovega stadiona in ne njegove prenove. Ker je Maja Ivanič po poklicu arhitektka, bi morala zelo dobro vedeti, kakšna je razlika med obnovo in prenovo. Če bi investitor in družbenika res imeli pošten namen, da kulturni spomenik le obnovijo, sploh ne bi bilo nobenih zapletov: športniki bi že zdavnaj lahko spet uporabljali obnovljeni stadion in okoliškimi stanovalcem danes skozi okno ne bi bilo treba gledati plevela, ki prerašča Plečnikovo razvalino. A žal na Slovenskem trdovratno vztraja navada, da se pogodbe sklepajo s figo v žepu in ob samoumevnem pričakovanju, da jih bo mogoče poljubno raztegovati. Investitorja je obnova kulturnega spomenika še najmanj zanimala: jemal jo je zgolj kot nujno zlo, potrebno za graditev dobičkonosnih poslovnih prostorov nad in pod zemljo, s katerimi bi financiral to naložbo in svoje športne avanture, druga dva družbenika pa nikoli nista imela niti najmanjšega namena, da bi nasprotovala takšni kravji kupčiji, prej nasprotno. Župan, ki ga je mestni svet po-oblastil za podpis pogodbe, je v projektu videl dobrodošlo uresničitev ene od točk svojega volilnega programa in promocijo sebe kot učinkovitega politika, olimpijski komite pa je z obema rokama pograbil priložnost, da se znebi odgovornosti za vzdrževanje kulturnega spomenika in da za nameček dobi še nove pisarne v poslovnih objektih na Fondovih vrtovih. Celoten projekt je bil tako že od začetka zasnovan na prevari javnosti in mestnega sveta. Predstava o opeharjenem investitorju, ki naj bi šele naknadno izvedel za pogoje prenove Plečnikovega stadiona, je izmišljena z namenom, da bi se opravičilo iznakaženje kulturnega spomenika in odstopanje od spomeniškovarstvenih določb. Za povrh je ljubljanski župan pogodbo podpisal v sumljivih okoliščinah in se tudi ni zmenil za kompromisni predlog, da bi vrtove spremenili v parkovno površino. Potem se sploh ne bi bilo treba zapletati v sodne spore zaradi zelenice, ki je po zakonu pripadajoče zemljišče Fondovih hiš.

Čeprav je bil investitorju pri Plečnikovem stadionu po pogodbi ponujen le prst, je zgrabil celo roko, na katero je po tistem v dogovoru z oblastjo, tudi na državni ravni, računal že od začetka. Ker je zdaj ne more dobiti, vsem toži o krivicah, ki da se mu godijo, del strokovne javnosti pa mu naivno naseda.